

Vi skal alle give rum til disse grupper, også selv om der måske skal være et botilbud for psykisk syge i vores eget nabolag. Det kan ikke passe, at tolerancen stiger, jo længere væk fra vores egen baghave tingene foregår. Solidaritet skal også kunne bære konkret.

Vi skal videre med at udvikle en familiepolitik med tid til at være familie og mulighed for at leve op til det ansvar, det er at være forældre. Her skal vi kombinere vores egne danske erfaringer med udlandets omkring barsel, orlov og omsorg. Der skal være større mulighed for at få arbejdsliv og familieliv til at hænge sammen, og vi vil undersøge mulighederne for en barselsfond, så virksomhederne i større grad er fælles om dele udgifterne.

Hvert år rammes 65.000 danskere af en arbejdsulykke. Det er alt, alt for mange. For det menneske, der kommer ud for en arbejdsulykke, krakelerer billedet af Danmark som et af de førende og mest avancerede lande i verden. Vi skal trykke kunne gå på arbejde, og det er ikke nok, at vi bare koncentrerer os om at feje op, når skaderne er sket. Alle skal have en god arbejdsdag.

Netop derfor er de initiativer, der er taget i denne folketingsssamling på arbejdsmiljøområdet, rigtige. Stor tak til partier, der har støttet den indsats. Stor undren over, at borgerlige partier ikke har fundet det umagen værd at støtte. Vi skal gøre det meget bedre. Vi håber og tror, at det nye ekstra tilsyn over for særlig farlige brancher kan hjælpe os i den rigtige retning.

Bedriftssundhedstjenesten skal fremover dække alle områder, private såvel som offentlige, og virksomheder med det gode arbejdsmiljø får bevis på det. Virksomheder med dårligt arbejdsmiljø skal betale en arbejdsmiljøafgift.

Men ulykker på jobbet sker jo. Det ved vi godt, og derfor er vi også nødt til at se på, hvordan arbejdsskadesystemet fungerer i dag. Af og til hører vi om ret uforståelige afgørelser i forbindelse med arbejdsskader, og vi hører grumme historier om lange sagsbehandlingstider. Derfor vil vi have en reform af arbejdsskadelovgivning. De mennesker, der kommer til skade, skal have en reel god behandling, og deres sag skal afgøres hurtigere end i dag.

Hellere på uddannelsesbænken end på anklagebænken, det bør være vores motto. Alt for mange unge dropper ud til ingenting efter folkeskole eller undervejs i en påbegyndt uddannelse. I alt 17 pct. af de unge får ikke nogen ungdomsuddannelse.

En god uddannelse er vel nok det vigtigste redskab at have i fremtidens Danmark. Uddannelse giver flere chancer i livet, flere valgmuligheder, mindre risiko for at blive arbejdsløs, mindre risiko for nedslidning og mere spændende job.

Efter vores mening skal ungdomsvejledningen derfor styrkes. Hvis nogen er ved at falde fra en uddannelse, skal der sættes ind med vejledning, rådgivning og social og faglig støtte. Er den unge faldet fra, skal der følges op med det samme fra den kommunale ungdomsvejledning.

Her er det nødvendigt at mobilisere alle kræfter. Vi skal løfte i flok, virksomheder, erhvervsskoler, gymnasier, kommunale ungdomsvejledninger og mange flere. Alle bør gå sammen og styrke indsatsen, ellers får vi ikke de sidste unge med. Men mange unge falder fra, fordi de ikke kan få en praktikplads, eller fordi deres praktikplads er af for ringe kvalitet.

Vi vil have en praktikplads til alle, der kan og vil, og kvaliteten skal være i orden. Hvis den nuværende indsats for at sikre det ikke er god, så må der flere initiativer på bordet. Derfor vil vi følge praktikpladsaftalen med arbejdsgiverne meget nøje.

Målet om at nå på 36.000 praktikpladser årligt inden 2004, skal fastholdes, men desværre må vi konstatere, at det allerede nu ikke ser så godt ud.

Vi er ikke indstillet på at vente til 2004 og så finde ud af, at arbejdsgiverne ikke lever op til deres del af aftalen. Vores tålmodighed er ved at være opbrugt. Vi tror sådan set på arbejdsgivernes gode vilje, men nu er det på tide at se handling, ellers må vi tage skrappe midler i brug.

En fri og lige adgang for alle patienter til undersøgelse og behandling i det danske sundhedsvæsen, det er nøgleordet. Det skal alene være behov, der afgør, hvornår den enkelte kan behandles, og ikke pengepungen.

Men hvorfor skal børn, ældre og handicappede bagest i køen? Vi er modstandere af et forsikringsfund som f.eks. det amerikanske, hvor befolkningen inddeles i et A- og et B-hold alt efter pengepung.

Vi vil gerne tage det politiske ansvar for at forbedre det danske sundhedsvæsen sammen med landets amter og Københavns og Frederiksberg Kommuner. Det vil vi gerne satse penge på også fremover.

Men desværre er alle partier her i Folketinget jo ikke enige i, at det er vejen frem. Senest har vi